

tiglovens § 61, og at, naar dette sidste fremtidig helt eller delvis kan ske, Stats-tilskuddet først kommer i anden Række, efter Kommunitilskuddet.

De angivne Forandringer har fundet Udtryk i de nedenfor anførte Ændringsforslag Nr. 5—8 til §§ 2—4.

Endelig har der i Udvalget været ført en indgaaende Diskussion om Arbejdsgivernes Bidrag til Invalidforsikringsfonden efter en nærmere Undersøgelse af Forholdene gennem Administrationen. Der har i Udvalget været overvejende Enighed om, at den i Lovforslagets § 6 foreslaaede Form vilde medføre en for besværlig Administration. Nogle af Udvalgets Medlemmer har ment, at man efter Karakteren af Arbejdsgivernes Bidrag til denne Socialforsikring overhovedet ikke burde tage Hensyn til den enkelte Arbejders Stilling som invalideforsikret eller ej, medens andre har fundet det rigtigst, at en Arbejdsgiver altid sikredes imod at komme til at yde Bidrag for en Arbejder, der ikke var eller kunde være invalideforsikret. Det har imidlertid ikke været muligt at naa til et Resultat, der kunde siges at imødekomme disse sidst anførte Betragtninger, uden at medføre en for omfattende eller usikker Administration, og Udvalget har derfor, for overhovedet at kunne naa til et Resultat i deane Samling, anset det for nødvendigt at opsætte Afgørelsen af dette Spørgsmaal til en egentlig Revision af Invalidforsikringsloven, hvorfor Udvalget har stillet Ændringsforslagene Nr. 9—10.

Samtlige Ændringsforslag er tiltraadt af Indenrigsministeren, der samtidig har lovet at fremsætte Forslag til Ændring af Lov Nr. 251 af 6. Maj 1921 (Fattiglovens § 63), tilsigtende at undgaa, at Sygekassemedlemmer, der i Henhold til nærværende Lovforslags § 1 maa udgaa af Invalidforsikringen, samtidig skulde være afskaaret fra Hjælp efter Fattiglovens § 63 og dermed falde Fattigvæsenet til Byrde.

Ændringsforslag.

Af Udvalget, tiltraadt af Indenrigsministeren:

Til § 1.

1) 3die Stykke udgaar, og i Stedet sættes:

„Hvis derefter saavel Sygekasselægens som Sygekassens Bestyrelses Skøn gaar ud paa, at Ansøgerens Erhvervsevne utvivlsomt og vedvarende er saaledes forringet, at han maa anses for ude af Stand til at paatage sig lønnet Arbejde af Betydning for andre eller ved selvstændig Erhvervsvirksomhed at bidrage ikke uvæsentligt til sit Underhold, kan han ikke invalideforsikres. I alle andre Tilfælde er han, hvis han optages i Sygekassen, samtidig berettiget og forpligtet til at være invalideforsikret.“

2) I 4de Stykke, 3die Linie, udgaar Ordene „af Ansøgeren“, og i Stedet sættes: „inden 3 Maaneder efter at være meddelt Ansøgeren af denne“.

3) I sidste Stykke, 6te—5te Linie fra neden, udgaar „Erklæring Trediedel“, og i Stedet sættes: „eller Sygekassebestyrelsens Erklæring for, at hans Erhvervsevne nu maa anses for at ligge over den i 3die Stykke angivne Grænse“.

4) Til Paragraffen føjes to nye Stykker, saalydende:

„For saa vidt en Person indgiver Børgering om Invaliderende inden 3 Aar efter sin Optagelse i Sygekasse, og Invalidforsikringsretten efter sin Undersøgelse af Sagen kommer til det Resultat, at den paagældende allerede ved Optagelsen i Sygekassen var og blivende maa antages at ville være uden Erhvervsevne af praktisk Betydning, vil Sagen være at afvise.

Invalidforsikringsfondens Direktion drager derefter Omsorg for, at den paagældende udgaar af Invalidforsikringen, hvorhos Direktionen tilbagebetaler den paagældende det af ham erlagte Præmiebeløb med 5 pCt. Rente og Rentens Rente.“